

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7730/2023
29.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Михајловић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3927/2021 од 28.07.2021. године, у седници већа одржаној 29.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3927/2021 од 28.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3927/2021 од 28.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 23266/15 од 14.11.2018. године, ставом првим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу тужбеног захтева за износ од 1.300.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа, части, слободе и права личности због неоснованог лишења слободе исплати 84.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 4.12.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђених 84.000,00 динара до тражених 1.000.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претпљени страх исплати 400.000,00 динара са каматом. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име изгубљене зараде исплати 52.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.9.2004. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 140.820,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3927/2021 од 28.07.2021. године, у ставу првом изреке потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа, части, слободе и права личности због неоснованог лишења слободе

исплати 84.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.11.2018. године до исплате, у ставу трећем, четвртном и петом изреке и одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене у наведеном делу. У ставу другом изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату на 84.000,00 динара почев од 4.12.2017. године до 13.11.2018. године. У ставу трећем изреке преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.540,00 динара. У ставу четвртном изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде благовремену ревизију изјављује тужилац због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП-а.

Чланом 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући у складу са цитираном одредбом закона, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Нижестепени судови су, утврдили је тужилац лишен слободe 03.09.2004. године, те да му је одређен притвор, да му је притвор укинут 15.09.2004. године, а да је правноснажним решењем Основног суда у Врању Кв 1287/13 од 30.12.2013. године обустављен кривични поступак против овде тужиоца због апсолутне застарелости кривичног гоњења. Нижестепени судови су одмерили правичну накнаду нематеријалне штете за трпљења тужиоца због повреде угледа, части, слободe и права личности због неоснованог лишења слободe, узимајући у обзир све околности конкретног случаја, и то време трајања лишења слободe и услове боравка тужиоца у притвору, тежину и природу кривичног дела које је тужиоцу стављено на терет, углед који је тужилац раније уживао у својој средини, однос средине према тужиоцу после лишења слободe, као и породичне прилике тужиоца.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су применили релевантне нормe Законика о кривичном поступку и Закона о облигационим односима којима којима је регулисано проузроковање штете као извор облигације, код одлучивања о тужбеном захтеву за накнаду штете коју је тужилац претрпео. Ревидент оспорава материјалноправне закључке нижестепених судова који су од утицаја на висину досуђене накнаде нематеријалне штете, указујући да је досуђена накнада у прениском износу. Према оцени Врховног суда, досуђење накнаде

нематеријалне штете зависи од конкретног случаја и утврђених чињеница, па стога нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. У ревизији се не указује на различиту судску праксу у предметима са истоврсном чињеничноправном садржином, нити је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, а није ни потребно ново тумачење права.

Без утицаја на дозвољеност ревизије су наводи тужиоца да нижестепени судови нису одлучили о накнади нематеријалне штете за претрпљене психичке патње, односно да су били дужни да пресудом одлуче о свим тужбеним захтевима изнетим у тужби. Ревизија из члана 404. ЗПП-а се не може изјавити због евентуално учињених битних повреда одредаба парничног поступка.

На основу наведеног, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 06.11.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 1.316.000,00 динара, што је противвредност од 10.914,93 евра по средњем курсу НБС-а на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне другостепене пресуде не прелази законом предвиђени цензус од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић